

Domov>Sprožitev sodnega postopka>Kje in kako>Uporaba nacionalne zakonodaje

Uporaba nacionalne zakonodaje

Italija

1 Veljavni pravni viri

Viri mednarodnega zasebnega prava v Italiji so notranje pravo, predpisi Evropske unije in mednarodne konvencije, katerih podpisnica je Italija.

1.1 Nacionalni predpisi

Vprašanja na področju mednarodnega zasebnega prava v Italiji ureja zakon št. 218 z dne 31. maja 1995, ki je nadomestil oddelke 16 do 31 splošnih pravnih določb na začetku civilnega zakonika (*Codice Civile*).

1.2 Večstranske mednarodne konvencije

Popoln seznam veljavnih večstranskih konvencij

Za večstranske konvencije, ki veljajo v Italiji, glej [priloženi seznam](#)(13 Kb) (13 Kb) .

1.3 Glavne dvostranske konvencije

Neizčrpen seznam dvostranskih konvencij, ki jih sodišča najpogosteje uporabljajo

Dvostranske konvencije, ki so se v preteklosti uporabljale za vprašanja mednarodnega zasebnega prava med Italijo in drugimi posameznimi državami članicami Evropske unije, je nadomestila zakonodaja Skupnosti, sprejeta na istem področju. Najpogosteje uporabljane uredbe so Uredba (ES) št. 1393/2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah; Uredba Sveta (ES) št. 1206/2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah; Uredba Sveta (ES) št. 2201/2003 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v zakonskih sporih in sporih v zvezi s starševsko odgovornostjo; Uredba (EU) št. 1215/2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

Glede vprašanj med Italijo in državami nečlanicami se najpogosteje uporabljajo dvostranske konvencije o pravni pomoči ter priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, sklenjene z Argentino (9. decembra 1987 v Rimu), Brazilijo (17. oktobra 1989 v Rimu), Rusko federacijo in drugimi državami nekdanje ZSSR (25. januarja 1979 v Rimu), republikami nekdanje Jugoslavije (7. maja 1962 v Beogradu), nekaterimi nekdanjimi dominioni Združenega kraljestva, vključno z Avstralijo in Kanado (17. decembra 1930 v Londonu), Švico (o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, 3. januarja 1933 v Rimu, in o odškodninah za prometne nesreče, 16. avgusta 1978 v Rimu), Bolgarijo (18. maja 1990 v Rimu), Romunijo (11. novembra 1972 v Bukarešti) in Turčijo (10. avgusta 1926 v Rimu).

2 Izvajanje kolizijskih pravil

2.1 Obveznost sodnika, da uporabi kolizijska pravila na lastno pobudo

V kakšnem obsegu in v kakšnih okoliščinah?

V skladu z italijansko zakonodajo mora sodišče za zadevo, ki jo obravnava, po uradni dolžnosti uporabljati kolizijska pravila: določiti mora pravo, ki se uporablja, ne da bi ga omejevale kakršne koli vloge strank o zadevi (*iura novit curia*). Sodnik lahko za preučitev tujega prava pridobi pomoč ministrstva za pravosodje ali zaprosi za pomoč na podlagi londonske Evropske konvencije o obvestilih o tujem pravu iz leta 1968.

2.2 Zavračanje

Kadar kolizijska pravila sodišča, ki obravnava zadevo, določajo tuje pravo, se lahko zgodi, da kolizijska pravila tega tujega prava prav tako določajo drugo pravo, ki se uporablja (zavračanje ali „renvoi“).

Na primer: francoska kolizijska pravila določajo, da poslovno sposobnost državljana Združenega kraljestva, ki prebiva v Franciji, ureja pravo Združenega kraljestva. Vendar kolizijska pravila Združenega kraljestva napotujejo na pravo države prebivališča, tj. francosko pravo.

Kaj se v Italiji zgodi v takem primeru? Kaj se zgodi, če italijansko pravo določa pravo druge države, ki pa napotuje na italijansko pravo ali pravo tretje države?

Kadar italijansko pravo določa pravo druge države, ki pa napotuje na pravo tretje države, bo zavračanje sprejeto in pravo tretje države uporabljeno le v naslednjih primerih:

- 1) če pravo tretje države sprejema zavračanje;
- 2) če gre za zavračanje na italijansko pravo.

Do zavračanja ne pride, če stranki izbereta tuje pravo, ki se uporablja, ali če se to pravo nanaša na obliko aktov ali v primeru nepogodbenih obveznosti.

2.3 Sprememba navezne okoliščine

Kaj se zgodi, če se navezna okoliščina spremeni, npr. pri prenosu premočnin?

Uporabljajo se zgoraj navedena pravila.

2.4 Izjeme od običajne uporabe kolizijskih pravil

Ali lahko sodišča ob neskladju z mednarodnim javnim redom zavrnejo uporabo odkazanega tujega prava, ki se uporablja? Ali obstajajo zakoni ali druga nacionalna pravila, ki prevladajo nad kolizijskimi pravili (obvezne določbe v smislu „policijskega prava“)?

V skladu z italijanskim pravom (člen 16 zakona 218/1995) sodišče ne sme uporabiti odkazanega tujega prava, če je njegov učinek „v nasprotju z javnim redom“ (*contrari all'ordine pubblico*). To se običajno razume kot „mednarodni javni red“. Poslovno sposobnost in druge pogoje za sklenitev registrirane skupnosti ureja notranje pravo vsake osebe v tej skupnosti v času njene sklenitve. Če pravo, ki se uporablja, ne dovoljuje registrirane skupnosti med odraslimi istega spola, se uporablja italijansko pravo (člen 32ter zakona 218 iz leta 1995).

V primeru kolizije zakonov (člen 17 navedenega zakona) prevlada italijansko pravo in odstopanje ni dovoljeno, ne glede na napotilo na tuje pravo, če to zahtevata namen in obseg določb italijanskega prava (to so „prevladujoče obvezne določbe“, v italijanščini *norme di applicazione necessaria*).

2.5 Dokazovanje tujega prava

Vloge sodnika in strank

Sodnik je odgovoren za določitev tujega prava; pri tem mu lahko pomagajo stranke, univerze ali ministrstvo za pravosodje.

Kateri načini dokazovanja so sprejemljivi?

Kot načini dokazovanja tujega prava se lahko uporabljajo instrumenti, določeni v mednarodnih konvencijah, informacije, ki jih zagotovijo tuji organi prek ministrstva za pravosodje, ter mnenja izvedencev in strokovnih organov.

Kaj se zgodi, če tujega prava ni mogoče določiti?

Če je mogoče, sodišče uporabi pravo, določeno na podlagi drugih naveznih okoliščin, ki se pojavijo v zadevah določene vrste. Če to ni mogoče, se uporablja italijansko pravo.

3 Kolizijska pravila

3.1 Pogodbene obveznosti in pravni akti

Člen 57 zakona 218/1995 določa, da je pravo, ki se uporablja za pogodbene obveznosti, pravo, navedeno v Rimski konvenciji z dne 19. junija 1980.

Na splošno navedena konvencija določa, da je pravo, ki se uporablja za pogodbo, pravo, ki ga izberejo stranke.

Če stranke prava ne izberejo, se uporablja pravo države, s katero je pogodba najtesneje povezana, vendar je treba hkrati uporabljati vse druge mednarodne konvencije, ki se nanašajo na posamezno obveznost (npr. Haaška konvencija iz leta 1955 o prodaji premičnin bo imela prednost pred Rimsko konvencijo iz leta 1980).

Vendar se lahko uporaba prava, ki ga določa mednarodna konvencija ali ki ga določita stranki, zavrne, če bi bilo to nezdružljivo z javnim redom (npr. če je pravo nezdružljivo z obveznimi pravili ali varnostnimi predpisi).

Od začetka izvajanja Uredbe (ES) št. 593/2008 („Uredba Rim I“) se za pogodbene zadeve čezmejne narave, ki vključujejo države članice EU, ne uporabljajo več pravila iz mednarodnih konvencij, ampak jih ureja navedena uredba.

Uredba določa, da je glavno merilo za določitev prava, ki se uporablja za pogodbeno razmerje, izbira strank. Vendar pravo, ki ga izbereta pogodbeni stranki, ne more omejevati uporabe prevladujočih obveznih določb v pravnem sistemu, s katerim je pogodba najtesneje povezana.

Če pravo ni bilo izbrano, navedena uredba določa vrsto posebnih naveznih meril za posamezne vrste pogodb. Na primer:

- za pogodbo o prodaji blaga se uporablja pravo države, v kateri ima prodajalec običajno prebivališče;
- za pogodbo o najemu nepremičnine se uporablja pravo države, v kateri se nahaja nepremičnina;
- za pogodbo o opravljanju storitev se uporablja pravo države, v kateri ima izvajalec storitev običajno prebivališče.

Pristojnost ter priznavanje in izvrševanje sodnih odločb v takih zadevah ureja Uredba (EU) št. 1215/2012 („Uredba Bruselj Ia“ ali „Uredba Bruselj I bis“).

3.2 Nepogodbene obveznosti

Zgoraj navedeni zakon 218/1995 določa pravila, ki se uporabljajo v naslednjih primerih nepogodbenih obveznosti:

• enostranska obljuba (pravo države, v kateri je obljuba dana);

• kreditni instrumenti (ženevske konvencije iz leta 1930 o menicah in zadolžnicah, ženevska konvencija iz leta 1931 o čekih; pri drugih kreditnih instrumentih pa temeljne obveznosti ureja pravo države, v kateri je bil instrument izdan);

• zastopanje (pravo države, v kateri ima zastopnik sedež ali v kateri primarno izvaja druge naloge);

• zakonske obveznosti (pravo kraja, v katerem se je zgodil dogodek, iz katerega izhaja obveznost);

• odškodninska odgovornost/delikt (pravo države, v kateri se je zgodil dogodek, vendar se na zahtevo žrtve uporablja pravo države, v kateri se je zgodil dogodek, zaradi katerega je nastala škoda; če so v dogodek vključeni državljani ene same države, se uporablja pravo te države).

Od začetka izvajanja Uredbe (ES) št. 864/2007 („Uredba Rim II“) se za zadeve čezmejne narave, ki vključujejo države članice EU, uporablja ta uredba.

Določa, da obveznosti, ki izhajajo iz škodnih dejanj/deliktov, obveznosti, ki izhajajo iz dejanj pred sklenitvijo pogodbe, obveznosti, ki nastanejo med urejanjem zadev drugih oseb, in obveznosti, ki izhajajo iz neupravičene obogatitve, ureja pravo države, v kateri je škoda nastala, ne glede na državo, v kateri se je zgodil dogodek, ki je povzročil nastalo škodo. Stranke lahko pravo izberejo na podlagi sporazuma, sklenjenega po dogodku, ki je povzročil škodo.

Pristojnost ter priznavanje in izvrševanje sodnih odločb v takih zadevah ureja Uredba (EU) št. 1215/2012 („Uredba Bruselj Ia“ ali „Uredba Bruselj I bis“).

3.3 Osební status, vidiki v zvezi s civilnim statusom (ime, sedež ali stalno prebivališče, sposobnost)

Osební status, poslovno sposobnost ter obstoj in vsebino osebnih pravic, vključno s pravico do imena, ureja notranje pravo zainteresirane strani, razen glede pravic, ki izhajajo iz družinskih razmerij, za katere se za vsak primer posebej uporabljajo napotitvena pravila iz zakona 218/1995.

3.4 Določitev razmerij med starši in otroki, vključno s posvojitvijo

Starševstvo in državljanstvo se pridobita na podlagi nacionalnega prava staršev ali enega od staršev ob rojstvu otroka. Odnos med starši in otrokom ter osebna in finančna razmerja med starši in otrokom, vključno s starševsko odgovornostjo, ureja nacionalno pravo otroka ob rojstvu.

Vendar italijanska zakonodaja, ki vsebuje načelo, da je status „otroka“ vedno enak (torej je treba otroke, rojene poročenim in neporočenim parom, obravnavati enako), ter ki obema staršema dodeljuje starševsko odgovornost, od njiju zahteva, da preživljata otroka, in sodišča pooblašča, da sprejmejo ukrepe za omejitev ali odvzem starševske odgovornosti v primerih ravnanja v škodo otroka, kljub navedenim sklicevanjem na drugo pravo prevlada nad tujim pravom.

Če se pri italijanskem sodišču vloži vloga za posvojitev otroka, s katero se otroku dodeli status zakonskega otroka, se uporablja italijansko pravo (zakon 184/1983). Člen 29 in naslednji členi zakona 184/1983 med drugim vsebujejo posebno pravilo za primere, ko osebe s prebivališčem v Italiji zaprosijo za posvojitev tujih otrok, pri čemer se v skladu z navedenim pravilom uporabljajo zahteve iz Haaške konvencije z dne 29. maja 1993 o meddržavnih posvojitvah. V zvezi z drugimi kolizijskimi pravili člen 38 zakona 218/1995 vsebuje natančne določbe o različnih primerih.

Pristojnost ter priznavanje in izvrševanje sodnih odločb v zvezi s starševsko odgovornostjo ureja Uredba (ES) št. 2201/2003.

3.5 Zakonska zveza, zunajzakonska skupnost, partnerstvo, razveza zakonske zveze, prenehanje življenjske skupnosti, preživninske obveznosti

V zakonskih zadevah osebna razmerja med zakoncema ureja pravo njunega državljanstva, če imata enako državljanstvo, sicer pa jih ureja pravo države, v kateri sta zakonca najdlje živela.

Pravo, ki se uporablja za osebna razmerja, na splošno vključuje tudi premoženjska razmerja med zakoncema, ki urejajo skupno ali ločeno lastništvo nad premoženjem, vendar je mogoče v zvezi s tem uporabiti izjeme, če se tako dogovorita zakonca, v drugih primerih pa le, če to izrecno določa zakon.

Italijansko pravo priznava tudi skupnosti oseb istega spola (*unioni civili*, „registrirane skupnosti“), za katere veljajo skoraj popolnoma enaki pravni predpisi kot za zakonsko zvezo, razen pravice do posvojitve. Registrirane skupnosti ureja pravo države, v kateri je bila skupnost sklenjena, razen če ena od strank sodišča ne zaprosi, naj uporablja pravo države, v kateri sta osebi v skupnosti najdlje živeli. Za premoženjska razmerja se prav tako uporablja pravo države, v kateri je bila sklenjena registrirana skupnost, vendar je mogoče registrirati dogovor med strankama, da je pravo, ki se uporablja, pravo države, v kateri prebiva vsaj ena od njiju ali katere državljanstvo ima.

Zakonska zveza, ki jo italijanski državljan v tujini sklene s posameznikom istega spola, se šteje kot registrirana skupnost, ki jo ureja italijansko pravo.

Prenehanje življenjske skupnosti, razvezo zakonske zveze in prenehanje registrirane skupnosti ureja Uredba (EU) št. 1259/2010, ki ima prednost pred zakonom 218/1995. To zakoncema (ali registriranima partnerjema) omogoča, da določita pravo, ki se uporablja, če je to pravo eno od naslednjih: pravo države, v kateri oba prebivata; pravo države, v kateri sta nazadnje bivala skupaj, če eden od njiju ob sklenitvi dogovora še vedno prebiva v njej; pravo države, katere državljanstvo ima eden od njiju, ali pravo sodišča, ki obravnava zadevo. Če stranki nista sklenili dogovora, se iste navezne okoliščine uporabljajo po prednostnem vrstnem redu (prva ima prednost pred drugo in tako naprej).

Nazadnje, osebe, ki niso poročene in ne živijo v registrirani skupnosti, lahko sklenejo dogovor o zunajzakonski skupnosti. Take dogovore ureja pravo državljanstva para, če imata enako državljanstvo, v nasprotnem primeru pa pravo države, v kateri je par najdlje živel skupaj.

Družinske preživninske obveznosti se urejajo v skladu s Haaško konvencijo z dne 2. oktobra 1973.

Pristojnost ter priznavanje in izvrševanje sodnih odločb v zakonskih sporih ureja Uredba (ES) št. 2201/2003.

3.6 Premoženska razmerja med zakonca

V Italiji se uporablja splošno načelo, da je premoženje zakoncev v njuni skupni lasti (*comunione dei beni*).

Zakonca lahko namesto tega izbereta alternativno ureditev, kot je delitev premoženja, pri kateri ima vsak od njiju v lasti svoje premoženje (*separazione dei beni*), ali drugo ureditev, ki jo določita sporazumno.

3.7 Oporoke in dedovanje

Razlikovati je treba med dvema obdobjema.

Če je bilo dedovanje uvedeno (*apertura della successione*) pred 17. avgustom 2015, dedovanje ureja nacionalno pravo zapustnika ob njegovi smrti.

Zapustnik lahko v času življenja z izjavo v oporoki določi, da se za dedovanje uporablja pravo države njegovega prebivališča; če je italijanski državljan, ta izbira ne vpliva na pravice dedičev, ki prebivajo v Italiji in so po zakonu upravičeni do dednega deleža (*legittimari*, člen 46 zakona 218/1995).

Za dedovanja, uvedena 17. avgusta 2015 in pozneje, se uporablja Uredba (EU) št. 650/2012, ki nadomešča zgoraj opisano ureditev. Ta dedovanja ureja pravo države, v kateri je imel zapustnik ob smrti običajno prebivališče. Zapustnik lahko za pravo, ki ureja dedovanje po njem, izbere pravo države, katere državljanstvo ima v času izbire ali ob smrti. Z uredbo je bilo uvedeno tudi evropsko potrdilo o dedovanju, ki potrjuje status imetnika kot dediča, voliljemnika ali izvršitelja v različnih državah članicah.

3.8 Stvarne pravice

Nepremično in premično premoženje (v tem okviru ni smiselno navesti natančnih pravil o neopredmetenih sredstvih)

Lastninsko pravico in druge stvarne pravice ureja pravo države, v kateri je premoženje.

V primeru nepremičnine, ki je v državi članici EU, se uporablja Uredba (EU) št. 1215/2012 („Uredba Bruselj Ia“ ali „Uredba Bruselj I bis“), ki določa, da so za stvarne pravice na nepremičninah pristojna sodišča države članice, v kateri je nepremičnina.

3.9 Insolventnost

Italijansko pravo ne določa izrecno prava, ki se uporablja v primeru kolizije zakonov glede insolventnosti.

Enotna pravila o koliziji zakonov med državami članicami EU so določena v Uredbi (EU) št. 848/2015. Ta določa postopke v primeru insolventnosti, ki jih je treba uvesti v državi članici, v kateri ima dolžnik središče glavnih interesov; pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in za njihove učinke, je pravo države članice, na ozemlju katere se uvede tak postopek.

Seznam večstranskih konvencij, ki jih je podpisala Italija

1. SKLENITEV ZAKONSKE ZVEZE, PRENEHANJE ŽIVLJENJSKE SKUPNOSTI IN RAZVEZA ZAKONSKE ZVEZE

Haaška konvencija z dne 1. junija 1970 o priznanju razveze zakonske zveze in prenehanja življenjske skupnosti.

Konvencija Sveta Evrope o preprečevanju nasilja nad ženskami in nasilja v družini ter o boju proti njima, na voljo za podpis od 11. maja 2011 v Istanbulu (zakon št. 77 z dne 27. junija 2013).

2. OČETOVSTVO IN POSVOJITEV

Münchenska konvencija z dne 5. septembra 1980 o pravu, ki se uporablja za priimke in imena.

Haaška konvencija z dne 29. maja 1993 o varstvu otrok in sodelovanju pri meddržavnih posvojitvah.

3. MLADOLETNE OSEBE

Haaška konvencija z dne 5. oktobra 1961 o pristojnosti in pravu, ki se uporablja v zvezi z zaščito mladoletnih oseb.

Haaška konvencija z dne 25. oktobra 1980 o civilnopravnih vidikih mednarodnega protipravnega odvzema otrok.

Luksemburška Evropska konvencija z dne 20. maja 1980 o priznavanju in izvršitvi odločb o skrbništvu nad otroki in ponovnem vzpostavljanju skrbništva nad otroki.

Haaška konvencija z dne 19. oktobra 1996 o pristojnosti, pravu, ki se uporablja, priznavanju, uveljavljanju in sodelovanju glede starševske odgovornosti in ukrepov za varstvo otrok (zakon št. 101 z dne 18. junija 2015).

4. PREŽIVNINSKE OBVEZNOSTI V DRUŽINSKIH RAZMERJIH

Newyorška konvencija z dne 20. junija 1956 o izterjavi preživninskih zahtevkov v tujini.

Haaška konvencija z dne 2. oktobra 1973 o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v zvezi s preživninskimi obveznostmi.

Haaška konvencija z dne 2. oktobra 1973 o pravu, ki se uporablja za preživninske obveznosti.

5. DRŽAVLJANSTVO IN APATRIDNOST

Newyorška konvencija z dne 28. septembra 1954 o statusu oseb brez državljanstva.

Ženevska konvencija z dne 28. julija 1951 o statusu beguncev in Newyorški protokol z dne 31. januarja 1967.

6. DEDOVANJE

Washingtonska konvencija z dne 26. oktobra 1973 o enotnem zakonu o obliki mednarodne oporoke.

Haaška konvencija z dne 2. oktobra 1973 o mednarodnem upravljanju zapuščine.

7. POGODBENE OBVEZNOSTI

Rimska konvencija z dne 19. junija 1980 o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih.

Luganska konvencija z dne 16. septembra 1988 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

8. MEDNARODNA TRGOVINA

Haaška konvencija z dne 15. junija 1955 o pravu, ki se uporablja za mednarodno prodajo blaga.

Dunajska konvencija (Združenih narodov) z dne 11. aprila 1980 o pogodbah o mednarodni prodaji blaga.

Ženevska konvencija z dne 19. maja 1956 o pogodbi za mednarodni cestni prevoz blaga.

9. KREDITNI INSTRUMENTI

Ženevska konvencija z dne 7. junija 1930 o enotnih zakonih za menice in zadolžnice ter določitev nekaterih kolizijskih predpisov.

Ženevska konvencija z dne 19. marca 1931 o enotnih zakonih za čeke in določitev nekaterih kolizijskih predpisov.

10. NEPOGODBENE OBVEZNOSTI

Pariška konvencija z dne 29. julija 1960 o odgovornosti tretjih oseb na področju jedrske energije.

Bruseljska konvencija z dne 29. novembra 1969 o civilni odgovornosti za škodo, povzročeno z onesaženjem z nafto.

11. ARBITRAŽA

Newyorška konvencija z dne 10. junija 1958 o priznavanju in izvrševanju tujih arbitražnih odločb.

Ženevska konvencija z dne 21. aprila 1961 o mednarodni trgovinski arbitraži.

12. PRAVNA POMOČ IN SODELOVANJE

Haaška konvencija z dne 1. marca 1954 o civilnem postopku.

Haaška konvencija z dne 15. novembra 1965 o vročitvi sodnih in zunajsodnih listin v civilnih ali gospodarskih zadevah v tujini.

Haaška konvencija z dne 18. marca 1970 o pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah v tujini.

Luganska konvencija z dne 16. septembra 1988 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

13. SKLADI

Haaška konvencija z dne 1. julija 1985 o pravu, ki se uporablja za sklade, in o njihovem priznavanju.

Uskladitev pravil mednarodnih konvencij, zlasti enotnih pravnih predpisov, in ustreznih notranjih pravil mednarodnega zasebnega prava je zagotovljena s členom 2 zakona 218/1995, v skladu s katerim dejstvo, da položaj ali razmerje spada na področje uporabe notranjega prava, ne vpliva na uporabo mednarodnih konvencij, ki veljajo v Italiji, za isto zadevo.

Zadnja posodobitev: 22/12/2021

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.